

скому. „Понеже Богъ е приключилъ истината въ книги, на които пониманіето само на Врахманите ся е опростило, слѣдува убо какъ Богъ е запрещилъ познаніето ѿ на повечето чело-вѣцы, които не знаятъ да ли поне существу-вать Врахмани; но това ако е тако, то Богъ не бы былъ праведенъ.“

„Тако пожелала Врахма отговори Первосвящен-никъ ать. Нищо не може ся предложи противъ во-лята Врахмова.“ Криковете на собраніето ста-наха по силни. Като ся умириха, Англичанинъ-ать предложи третій свой вопросъ: „Треба ли да извъява нѣкой истината на чело-вѣцыта?“

„Многожды, рече старый Пандектъ; разумно е да я крые отъ другы; должность е обаче да я казува на Врахманите.“

„Како! извыка съ гнѣвъ Англичанинъ ать Докторъ, треба да ся казува истината на Врахманите, които не я казувать никому! Голема е вонстина неправдата на Врахманите.“

Тія думы причиниха шумъ ужасенъ на всич-ко то собраніе. То бѣ чуло, безъ да ся смути, че ся укоряваше Богъ за неправеденъ; не пре-тернѣ обаче истото изобличеніе относено на него. Пандектите, Факири, Сантони, Загиди